

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **ANTRIM s. r. o.**, IČO: 46234853, se sídlem Bancíkovej 1/A, Bratislava, Slovenská republika (původně DESIGNER-EUS, spol. s r.o., IČO: 45272042, se sídlem Karpatské námestie 10, Bratislava, Slovenská republika), proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2015, č. j. 22411/15/5100-41454-711804,

t a k t o :

- I. V řízení bude dále pokračováno na straně žalobce se společností ANTRIM s. r. o., IČO: 46234853, Bancíkovej 1/A, Bratislava, Slovenská republika, která je právním nástupcem společnosti DESIGNER-EUS, spol. s r.o., IČO: 45272042, se sídlem Karpatské námestie 10, Bratislava, Slovenská republika.
- II. Žaloba se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předmět sporu a předcházejí řízení

Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 7. 2015, č. j. 22411/15/5100-41454-711804, zamítl odvolání a potvrdil napadené rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 22. 12. 2014, č. j. 7003833/14/2001-53521-110328, kterým bylo

rozhodnuto o žádosti o posečkání úhrady daně dle § 156 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Tímto rozhodnutím rozhodl Finanční úřad pro hlavní město Prahu tak, že nevyhověl žádosti žalobce o povolení posečkání úhrady daně ze dne 29. 10. 2014. Poukázal zejména na skutečnost, že žalobce neprokázal, že nedisponuje dostatečným množstvím volných finančních prostředků, protože doložil pouze 3 potvrzení o zůstatku na svých bankovních účtech.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že aby mohlo být posečkání povoleno, muselo být prokazatelně zjištěno naplnění alespoň jedné z podmínek uvedené v taxativním výčtu § 156 odst. 1 daňového řádu. Žalobce byl povinen prokázat, že jím tvrzené skutečnosti měly oporu v reálném skutkovém stavu, tedy měl dostatečně hodnověrně doložit svá tvrzení o naplnění podmínek k posečkání. Žalovaný poukázal na to, že žalobce ve své žádosti tvrdil naplnění podmínky stanovené v § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu, což spatřoval v nedostatečném množství volných finančních prostředků, které by mohly sloužit k úhradě daňového nedoplatku. K žádosti žalobce přiložil jednodenní výpisy ze svých 3 bankovních účtů. Žalovaný dále konstatoval, že nemožnost úhrady daně však nebylo možné zaměňovat s nedostatkem hotovosti nebo peněžních prostředků na bankovním účtu. Zákon pamatuje spíše na situace, kdy daňový subjekt nejenže nedisponuje odpovídající peněžní částkou, ale nemůže ji obstarat ani zpeněžením majetku, případně úvěrem apod. Ze spisového materiálu však nevyplývá, že by se odvolatel pokusil obdobným způsobem svou situaci řešit. Žalobce tedy hodnověrně neprokázal naplnění jím uplatňované podmínky k posečkání.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobou podanou zdejšímu soudu dne 14. 9. 2015 brojí žalobce proti nadepsanému rozhodnutí žalovaného. Žalobce namítá, že žalovaný převzal a podpořil argumentaci správce daně spočívající v tom, že není možné vyhovět žádosti žalobce z důvodu, že žalobce nedisponuje dostatečným majetkem skýtajícím záruku, že při vyhovění žádosti bude daň v budoucnu uhrazena. Nemožnost provést úhradu daně je naopak jednou z podmínek pro posečkání daně, nikoli pro nevyhovění posečkání. Zákonnou podmínkou pro posečkání není poskytnutí zajištění; takový požadavek jde nad rámec zákona a nelze jej považovat za souladný s daňovým řádem.

Žalobce poukazuje na to, že žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, že existuje prostor pro vyloučení povolení posečkat daň i v případě, že je naplněna jedna ze zákonných podmínek posečkání. Možnost zamítnout žádost žalobce, byť naplní některý ze zákonných důvodů pro posečkání, považuje žalobce za projev libovůle žalovaného. Výraz „může“ v ustanovení § 156 daňového řádu je třeba interpretovat tak, že správce daně musí žádosti daňového subjektu vyhovět, je-li naplněn zákonný důvod pro posečkání.

Žalobce osvědčil, že nedisponuje dostatečným množstvím peněžních prostředků, aby daň mohl uhradit jednorázově. Žalobce tento žalobní bod rozvedl v replice ze dne 15. 12. 2015, v níž uvedl, že nedostatek peněžních prostředků prokázal doložením výpisů ze svých účtů, z nichž plyne, že nedisponuje dostatečným množstvím majetku, aby daň mohl

uhradit najednou. To je ostatně zřejmé již ze skutečnosti, že správce daně marně vedl exekuci na majetek žalobce. Daňový řád žadateli o posečkání neukládá povinnost prokazovat, že by marně žádal o zápůjčku či úvěr nebo se marně pokoušel zpeněžit vlastní majetek. Požadavek žalovaného tak jde nad rámec zákona.

Žalobce namítá, že žalovaný postupoval v rozporu s cílem správy daní a zájmem státního rozpočtu na výběru daně. V důsledku jednání žalovaného nepřibudou do státního rozpočtu žádné finanční prostředky, neboť se daňový nedoplatek ukáže jako nedobytný pro nedostatek majetku a správci daně jej nezbude než odepsat, zatímco v případě povolení splátkového kalendáře by dluh na dani byl postupně splácen.

Žalobce dále považuje závěr žalovaného, že je v daném případě výrazně negativní skutečností to, že se jedná o nedoplatek na dani z přidané hodnoty, za diskriminační. Postup žalovaného, který klade k tíži žalobce druh daně, na níž vznikl nedoplatek, je diskriminací žalobce jako plátce daně z přidané hodnoty oproti daňovým subjektům, které nejsou plátcí DPH.

Žalobce proto navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 9. 11. 2015 k žalobě uvedl, že žádost o posečkání byla zamítnuta s ohledem na neunesení důkazního břemene, a tedy neprokázání naplnění podmínky pro posečkání dle § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Žaloba je koncipována spíše jako polemika ohledně možnosti či nemožnosti vyloučit posečkání daně skrze § 1 odst. 2 daňového řádu. K této otázce se však žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí pouze v rámci jakéhosi akademického diskursu či polemiky s právními názory žalobce. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud v průběhu řízení zjistil z obchodního rejstříku Slovenské republiky, že původní žalobce – DESIGNER-EUS, spol. s r. o., IČO 45272042, se sídlem Karpatské námestie 10, Bratislava, který zahájil řízení, zanikl ke dni 18. 5. 2016 dobrovolným výmazem na základě sloučení se společností Mesmipo s. r. o., IČO 47646080, se sídlem Magurská 37, Banská Bystrica, která tak vstoupila do jeho práv a povinností. Uvedená společnost Mesmipo s. r. o. zanikla ke dni 16. 8. 2016 dobrovolným výmazem na základě sloučení se společností ANTRIM s. r. o., IČO: 46234853, Bancíkovej 1/A, Bratislava, která tak vstoupila skrz společnost Mesmipo s. r. o. do práv a povinností společnosti DESIGNER-EUS, spol. s r. o. v tomto řízení. Soud proto dle § 64 s. ř. s. za přiměřeného použití § 107 odst. 1 věty druhé ve spojení s § 107 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský

soudní řád, rozhodl tak, že v řízení bude na straně žalobce pokračováno s uvedenou společností ANTRIM s. r. o. Advokátní zastoupení na straně původního zástupce v důsledku jeho zániku skončilo, a proto soud jednal přímo se společností ANTRIM s. r. o.

Žaloba není důvodná.

Soud považuje za stěžejní třetí žalobní námitku, že žalobce ve smyslu § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu osvědčil, že nedisponuje dostatečným množstvím peněžních prostředků, aby daň mohl uhradit jednorázově.

Podle § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu „[n]a žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“), není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou“.

Nemožnost vybrat daň od daňového subjektu najednou je třeba vykládat tak, že daňový subjekt nedisponuje prostředky, ze kterých by bylo možné celou daň uhradit. Mezi finanční prostředky lze zařadit hotovost a volně dostupné prostředky uložené ve finančních institucích. Co se týká ostatních prostředků, resp. majetku daňového subjektu, je nutné v každém případě individuálně zvažovat, zda se jedná o majetek, jehož zpeněžení lze po daňovém subjektu rozumně požadovat za účelem zaplacení daně. Ve většině případů bude mít majetek subjektu zřejmě takovou povahu, že požadavek na jeho zpeněžení nebude adekvátním řešením, které by bylo možné po daňovém subjektu oprávněně žádat. Opačnou situaci však nelze vyloučit.

Ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu, podle něhož je daňový subjekt povinen prokazovat všechna tvrzení uvedená ve svém podání, se vztahuje i na řízení o žádosti o posečkání úhrady daně. Je tedy na daňovém subjektu, aby prokázal, že jsou naplněny podmínky posečkání. V případě § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu musí konkrétně prokázat, že nedisponuje volnými finančními prostředky, ze kterých by bylo možné celou daň uhradit. Zdejší soud poukazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 Afs 74/2014-29, že „[i]nstitut posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (§ 156 daňového řádu) je beneficiem ze strany státu, které je poskytováno v případě splnění stanovených podmínek. Správce daně je při rozhodování o žádosti o posečkání vázán návrhem daňového subjektu. Ten je tedy povinen tvrdit ve své žádosti relevantní důvody pro posečkání a současně ke svým tvrzením předložit důkazní prostředky. Důkazní povinnost zde leží na žadateli, který se benefícia při úhradě daně domáhá“. Správce daně není přitom povinen upozorňovat žadatele na nesplnění důkazní povinnosti a vyzývat jej k doložení svých tvrzení, neboť § 92 odst. 4 daňového řádu ukládá správci daně povinnost vyzvat žadatele k tomu, aby svoje tvrzení prokázal, pouze v souvislosti s nalézacím řízením (stanovením daně).

Žalobce v daném případě naplnění podmínek § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu neprokázal. Ke své žádosti o posečkání ze dne 29. 10. 2014 přiložil tři jednodenní výpisy ze svých bankovních účtů ze dne 21. 10. 2014, tedy výpisy, na kterých je doložena pouze výše zůstatku na účtu ke dni 21. 10. 2014. Jednodenní výpisy z bankovních účtů neumožňují shlédnout transakční historii účtů. To, jaký byl konkrétní zůstatek na účtech k jednomu

dni, nemá dostatečnou vypovídající hodnotu pro učinění závěru, že žalobce nedisponuje dostatečným množstvím finančních prostředků, aby daň mohl uhradit jednorázově.

Nerozhodná je i žalobcem namítaná skutečnost, že správce daně marně vedl exekuci na majetek žalobce. Exekucí byly na základě exekučního příkazu ze dne 14. 1. 2013, č. j. 76208/13/2001-25201-104477, a ze dne 15. 9. 2014, č. j. 5526266/14/2001-25201-104477, postihnuty výlučně prostředky na účtu žalobce č. 0243533127/0300. Marné vedení této exekuce tedy nic nevypovídá o celkovém stavu finančních prostředků žalobce. Pokud nebyla naplněna nutná podmínka pro posečkání, tedy doložení nedostatku finančních prostředků, který vylučuje úhradu daně najednou, správce daně žádost žalobce správně zamítl. Soud proto předmětnou žalobní námitku neshledal důvodnou.

Zbývající žalobní námitky představují polemiku s dílčími právními názory žalovaného a správce daně a byly by relevantní pouze za předpokladu oprávněnosti shora uvedené námitky, že žalovaný prokázal naplnění podmínky posečkání dle § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu, konkrétně nedostatek finančních prostředků k jednorázové úhradě daně. Za situace, kdy žalobce naplnění podmínek posečkání neprokázal, jsou otázky, zda správce daně může posečkání nepovolit, byť jsou naplněny zákonné podmínky (druhá námitka), a zda je diskriminační při rozhodování o posečkání přihlížet k druhu dlužné daně (pátá námitka), výhradně akademické a jejich řešení nemůže mít vliv na výše uvedené závěry. Rovněž pokud správce daně postupuje při rozhodování o posečkání zcela v souladu se zněním a smyslem zákona, není možné, aby zároveň postupoval v rozporu s cílem správy daní a zájmem státního rozpočtu na výběru daně (čtvrtá námitka). Dále není pravda, že by žalovaný v napadeném rozhodnutí převzal a rozvinul argumentaci správce daně, že není možné vyhovět žádosti žalobce z toho důvodu, že žalobce nedisponuje dostatečným majetkem skýtajícím záruku, že při vyhovění žádosti bude daň v budoucnu uhrazena (prvá námitka). Správce daně v rozhodnutí I. stupně primárně dospěl ke správnému závěru, že doložené výpisy z bankovních účtů žalobce neprokázaly, že by žalobce nebyl schopen uhradit daň najednou. Soud se proto uvedenými námitkami hlouběji nezabýval.

IV.

Závěr a rozsudku o nákladech řízení

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. března 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: H., DiS.